

W ramach zarzutu piątego, który został przedstawiony tytułem subsydiarnym, na wypadek orzeczenia, że uciekanie się do art. 291 ust. 2 TFUE w celu uzasadnienia stosowania indywidualnych środków ograniczających jest prawnie możliwe w ramach polityki stosowania środków ograniczających opartych na art. 215 TFUE, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił błąd w pkt 87 wyroku, gdy uznał, że obowiązek uzasadnienia aktów prawnych Unii nie nakazuje Radzie, by wyraźnie wskazała, że – w odniesieniu do podstawy prawnej z art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012 – rozporządzenie (UE) nr 267/2012 opiera się na art. 291 ust. 2 TFUE.

W ramach zarzutu szóstego wnosząca odwołanie twierdzi, iż Sąd naruszył prawo w pkt 115 wyroku poprzez orzeczenie, że kryterium ustanowione w art. 23 ust. 2 pkt d) rozporządzenia (UE) nr 267/2012 (sporne kryterium) jest zgodne z zasadami państwa prawa, a ogólniej z prawem Unii Europejskiej, ponieważ nie jest „ani arbitralne, ani dyskrecjonalne” oraz w pkt 123 wyroku poprzez orzeczenie, że „sporne kryterium ogranicza uprawnienia dyskrecjonalne Rady, ustanawiając kryteria obiektywne, oraz gwarantuje stopień przewidywalności wymagany prawem Unii”. Uważa też, że Sąd naruszył prawo wnoszącej odwołanie do obrony. Podkreśla ona przede wszystkim, że Sąd uznał zgodność spornego kryterium z prawem Unii po jego przerwaniu, podczas gdy w powinien był przeprowadzić ocenę jego zgodności z prawem w brzmieniu figurującym w rozporządzeniu. Zauważa następnie, że fakt, iż Sąd przeredagował sporne kryterium, by uznać je za zgodne z prawem, naruszył jej prawo do obrony, pozbawiając ją prawa do oparcia się na tekście przeredagowanym w celu zorganizowania swojej obrony, jako że w czasie, gdy przygotowywała swoją obronę, nie jeszcze sensu tego przeredagowania, który jednak został jej przeciwstawiony. Wreszcie wnosząca odwołanie podnosi brak spójności w rozumowaniu Sądu, co jej zdaniem stoi w sprzeczności z ciężącym na nim obowiązkiem uzasadnienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 281, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 24 września 2014 r. – DI [Dansk Industri], działająca w imieniu Ajos A/S przeciwko spadkobiercom Karstena Eigila Rasmussena

(Sprawa C-411/14)

(2014/C 421/34)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: DI [Dansk Industri], działająca w imieniu Ajos A/S

Druga strona postępowania: Spadkobiercy Karstena Eigila Rasmussena

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przewidziana w prawie Unii ogólna zasada niedyskryminacji ze względu na wiek sprzeciwia się uregulowaniom takim jak duńskie, na mocy których pracownicy nie są uprawnieni do odprawy w przypadku, gdy mają prawo do świadczeń emerytalnych finansowanych przez ich pracodawcę w ramach systemu emerytalnego, do którego przystąpili przed ukończeniem 50. roku życia, niezależnie od okoliczności, czy zamierzają pozostać na rynku pracy, czy też przejść na emeryturę?

- 2) Czy jest zgodne z prawem Unii, aby sąd duński, przed którym zawisł spór pomiędzy pracownikiem a pracodawcą z sektora prywatnego, dotyczący wypłaty odprawy, której pracodawca na mocy przepisów prawa krajowego opisanych w pytaniu 1 nie ma obowiązku wypłacić, co jest niezgodne z przewidzianą w prawie Unii ogólną zasadą niedyskryminacji ze względu na wiek, dokonał wyważenia tej zasady oraz jej bezpośredniego skutku z zasadą pewności prawa i powiązaną z nią zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, a następnie sformułował wniosek, że zasada pewności prawa ma pierwszeństwo przed zasadą niedyskryminacji ze względu na wiek, a w konsekwencji na mocy prawa krajowego pracodawca jest zwolniony z obowiązku wypłaty odprawy? Wyjaśnienia wymaga także kwestia, czy fakt, że pracownik w określonych okolicznościach może domagać się odszkodowania od państwa w związku z niezgodnością ustawodawstwa duńskiego z prawem UE, ma wpływ na ocenę, czy można dokonać takiego wyważenia.

**Odwwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 lipca 2014 r. w sprawie T-309/12
Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis
und im Landkreis Limburg-Weilburg przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 września
2014 r. przez Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-
Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L.**

(Sprawa C-447/14 P)

(2014/C 421/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. (przedstawiciel: A. Kerkmann, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH, Knochen-und Fett-Union GmbH (KFU)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-309/12 Zweckverband Tierkörperbeseitigung/Komisja⁽¹⁾ i – w przypadku, jeśli Trybunał uzna, że dysponuje wszystkimi niezbędnymi danymi w celu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia sporu – stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA.25051 (C 19/2010) (ex NN 23/2010), jaką Niemcy przyznały na rzecz Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg [nr sprawy C (2012) 2557 wersja ostateczna] oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania w przedmiocie odwołania oraz postępowania przed Sądem;
2. posiłkowo, uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, stanowiąc jednocześnie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostanie wydane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opiera swoje odwołanie zasadniczo na następujących zarzutach:

Sąd bezprawnie zakwalifikował finansowanie dodatkowych mocy przerobowych w razie chorób epizootycznych za pomocą wkładów członków wnoszącego odwołanie jako pomoc państwa w ten sposób, że za punkt wyjścia przyjął, że wnoszącego odwołanie w świetle działalności polegającej na utrzymywaniu dodatkowych zdolności mocy przerobowych zwierząt na obszarze jego działania, należy traktować jak przedsiębiorcę w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Sąd wprowadził na wstępie słusznie zakłada, że czynności przeprowadzane z wykonywaniem uprawnień władztwa publicznego nie mają charakteru gospodarczego, który uzasadniałby stosowanie reguł konkurencji z TFUE. Sąd również słusznie wyjaśnia, że konieczne jest, aby oddzielnie przeanalizować kolejno każdą czynność wnoszącego odwołanie, czy może chodzić o działalność w ramach władztwa publicznego. Niemniej jednak niesłusznie dochodzi do wniosku, że utrzymywanie dodatkowych zdolności mocy przerobowych w razie chorób epizootycznych nie dokonuje się w ramach wykonywania władztwa publicznego, lecz stanowi działalność gospodarczą, która kwalifikuje w całości jako przedsiębiorstwo.